

NGƯỜI THẦY ĐẶC BIỆT CỦA CON

(Bài viết của em Đỗ Hà Linh Lớp 4A5 – học sinh Trường Tiểu học Long Biên)

Trong cuộc đời mỗi người, ai cũng có một người thầy khiến ta khắc ghi mãi. Với con, người thầy ấy thật đặc biệt – không chỉ đứng trên bục giảng với viên phấn trắng, mà còn gắn bó với từng bức tường, sân chơi, góc nhỏ thân quen của ngôi trường Tiểu học Long Biên. Người thầy ấy... chính là bố của con – giáo viên dạy Mỹ thuật của trường Tiểu học Long Biên – thầy giáo Đỗ Văn Chi.

Giống như bao bạn nhỏ khác, con thích được ca hát, được nhảy múa như những chú công, con đã từng ước mơ mình sẽ là một diễn viên múa được tỏa sáng trên sân khấu với ánh đèn lung linh rực rỡ, trước những tràng pháo tay vang dội và sự ngưỡng mộ của mọi người. Nhưng ước mơ của con đã thay đổi hoàn toàn khi con mê mẩn ngắm nhìn chiêm ngưỡng những những bức tường rực rỡ trong sân trường, cả dưới mắt sân của “người thầy” _ Đỗ Chi. Con đã hạnh phúc và tự hào biết bao, đã hãnh diện kể với bạn bè của con rằng: chính đôi bàn tay tài hoa của bố tớ đã vẽ nên tất cả những công trình tươi đẹp ấy.

Không chỉ là một người cha với tình yêu thương bao la và sự chăm sóc tận tụy, mà còn là người thầy tận tâm, say mê và giàu nhiệt huyết với nghề. Dù là công trình lớn hay nhỏ, bố đều đặt vào đó tất cả trái tim và tình yêu dành cho mái trường. Con nhớ những buổi chiều nắng vàng trải trên sân gạch, bóng dáng bố lặng lẽ bên những bức tường, tay cầm chổi sơn, ánh mắt tập trung đầy say mê. Mỗi nét vẽ của bố như gửi gắm bao tâm huyết, để tạo nên một không gian học tập rực rỡ sắc màu.

Công trình văn hóa dân gian mà bố vẽ thật đặc biệt. Trên bức tường dài của trường là hình ảnh những ngôi nhà mái rạ, giếng nước, cánh đồng lúa chín vàng, gợi nhớ đến miền quê Bắc Bộ bình dị, thân thương. Mỗi nét cọ của bố đều thổi hồn vào không gian, khiến ai đi qua cũng thấy ấm lòng, như được trở về tuổi thơ của chính mình.

Rồi đến công trình trò chơi dân gian, nơi bố đã biến những trò quen thuộc như “ô ăn quan”, “nhảy ô”, “kéo co” thành thế giới của trí tưởng tượng đầy màu sắc. Bố vẽ những chú ếch xanh tinh nghịch, con tàu hỏa đỏ rực, chiếc xe điện vui nhộn – tất cả đều sống động, vui tươi và gần gũi. Nhờ có bàn tay khéo léo và tâm hồn nghệ sĩ của bố, sân trường của con trở nên thật sinh động, tràn ngập niềm vui và tiếng cười của tuổi thơ.

Con vẫn nhớ như in hình ảnh bố miệt mài bên những bức tường vào những ngày nắng gắt, áo thấm đẫm mồ hôi mà nụ cười vẫn luôn rạng rỡ.

Con hỏi:

- Bố ơi, sao bố không nghỉ ngơi một chút ạ?

Bố xoa đầu con, mỉm cười:

– Vì bố muốn mỗi ngày các con đến trường là một ngày vui, một ngày đẹp.

Câu nói ấy, con ghi nhớ mãi. Bố đã dạy con bằng chính hành động, rằng nghệ thuật không chỉ để ngắm, mà còn để lan tỏa yêu thương, để làm đẹp cho cuộc sống này.

Chính sự nhiệt huyết, đam mê và tài hoa của bố đã thắp lên trong con một ngọn lửa – ước mơ được trở thành một cô giáo dạy Mỹ thuật giống như bố. Con bắt đầu học vẽ từ những nét đơn giản nhất, rồi dần học cách pha màu, phối màu, tạo hình. Bố luôn kiên nhẫn hướng dẫn con, chỉnh từng đường cọ, chỉ từng tông màu, dạy con biết cảm nhận cái đẹp bằng trái tim.

Đôi khi, con thấy mình thật may mắn khi có một người bố – người thầy vĩ đại như thế. Bố không chỉ dạy con kỹ năng, mà còn dạy con lòng kiên trì, sự sáng tạo và tình yêu đối với cái đẹp. Mỗi khi con hoàn thành một bức tranh, bố lại mỉm cười, ánh mắt ánh lên niềm tự hào. Và trong khoảnh khắc ấy, con hiểu rằng: bố chính là người đã chấp cánh cho con ước mơ – ước mơ được làm đẹp cho đời, giống như những gì bố đang làm cho con và cho bao thế hệ học sinh khác.

Mỗi ngày đến trường, khi đi ngang qua những bức tường đầy sắc màu do bố vẽ, con lại cảm thấy ấm áp và tự hào vô cùng. Đó không chỉ là những bức tranh, mà là tình yêu, là tâm huyết của một người thầy thâm lặng, và cũng là nguồn cảm hứng để con tiếp bước con đường của bố.

Con yêu bố, yêu người thầy đặc biệt nhất trong cuộc đời mình – người đã dạy con rằng:

“Khi ta vẽ bằng cả trái tim, bức tranh sẽ biết nói.”

Em Đỗ Hà Linh

Học sinh Trường Tiểu học Long Biên